

NUMALŠINTI NUODŲ AITRUMĄ

ABA PEMENAS

Aba Pemenas pasakė: „Yra parašyta: „Kaip elnė ilgisi tekančio vandens, taip aš ilgiuosiu tavęs, Dieve“ (Ps 42, 2). Iš tiesų, elniai dykumose ėda gyvates ir vėliau, deginami jų nuodu, trokšta vandens, kad numalšintų nuodų aitrumą. Taip ir vienuoliai: dykumoje juos degina piktujų dvasių nuodai, ir jie ilgisi šeštadienio ir

sekmadienio, kai galės pasiekti vandens šaltinius, – prisilies prie Viešpaties Kūno ir Kraujo ir apsivalys nuo piktojo suteikto kartėlio.

Dykumų atsiskyrėliai likdavo savo celėje nuo sekmadienio vakaro iki šeštadienio ryto. Eucharistijoje jie dalyvavo tik šeštadienį ir sekmadienį, tačiau priimtas Kristaus Kūnas ir Kraujas dvasinėse kovose juos palaikydavo visą savaitę. Dvasinės kovos pasekmės paprastai neišvengiamos: kovojantis neretai pasijunta ne tik įdrėkostas ar užgautas, bet ir sužeistas. Jis pajunta, kad jam įgelta, įkasta, jį degina nuodai. Eucharistija malšina šį dvasios nuodų aitrumą ir saugo nuo būsimų įkandimų.

Pasaulietinės visuomenės šurmulyje, turbūt dar daugiau nei dykumoje, gausu „nuodingų gyvačių“, nuolat galinčių įkasti ir paskleisti nuodus. Katras iš mūsų gali pasakyti, kad niekada nepajuto savyje nuodų? Eucharistija malšina ir išorinių „įkandimų“ aitrumą, ir tą, kuris kyla iš mūsų daugiau ar mažiau sąmoningo pritarimo blogiui, kitaip tariant, Komunija stiprina meilę, o ši naikina lengvąsias nuodėmes.

Šv. Ambraziejus dargi priduria, kad nuodėmes atleidžia kaskart pralieto kraujo priėmimas: „Kiekvieną kartą, kai tik komuniją priimame, – sako jis, – skelbiame Viešpaties mirtį. Jeigu skelbiame mirtį, skelbiame ir nuodėmių atleidimą. Jei kiekvieną kartą, kada praliejamas kraujas, jis praliejamas nuodėmėms atleisti, tai aš turiu jį nuolat priimti, kad jis nuolat atleistų mano nuodėmes. Aš nuolat nusidedu – turiu nuolat turėti vaistą“ (*De sacramentis* 4, 28).

Dykumų vienuoliai gerai suprato, kad Eucharistija juos apvalo ir duoda jėgų tolimesnei kovai su blogiu, nes yra substanciškas maistas bei gyvybę teikiantis buvimas. Jie nepaprastai gyvai išgyveno tai, ką vėliau tvirtino Tridento susirinkimas: „Eucharistijos sakramente tikrai, realiai ir substanciškai yra mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūnas ir Kraujas išvien su Jo siela ir dievyste ir todėl *visas Kristus*“ (13 sesija, Decretum de ss. Eucharistia, canon 1, DS 1651). Viešpats juk sako: „Kas valgo mano Kūną ir geria mano Kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame“ (Jn 6, 56). O Ignotas Antiochietis teigia: „Laužome vieną duoną, kuri yra nemirtingumo maistas, vaistas nuo mirties, kad Jėzuje Kristuje gyventume per amžius“ (Laiškas Efeziečiams, 20, 2).

Kai kurie iš atsiskyrėlių susilaikydavo nuo maisto visą savaitę ir visa savo būtimi – kūnu ir siela – trokšdavo priimti Kristaus Kūną ir Kraują savaitgalį. Niekas neprašo susilaikyti nuo maisto visą savaitę, tačiau trokšti sekmadienio Eucharistijos (galbūt net dažnesnės), trokšti „prisiliesti prie Viešpaties Kūno ir Kraujo“ ir šitaip „pasiiekti vandens šaltinius“ – visa tai nuostabus pavyzdys kiekvienam krikščioniui.

Apmastė br. Lukas Skroblas OSB

